

10+

DE TOVENAAR IN MIJN SCHUUR

De magische
mislukkingen
van Merdijn
de Wilde

Met illustraties van
**CLAIRE
POWELL**

SIMON FARNABY

**BILLY
BONES**

HOOFDSTUK ÉÉN

VIEZE GEUREN EN EEN MAGISCH GEBEUREN

Om ons verhaal te beginnen, wil ik je vragen om met je geweldige fantasie helemaal terug te gaan naar een tijd die door de geschiedenis is vergeten. Nee, niet de dinosauriërs, dat is te ver terug... Nee, niet de Vikingen, dat is niet ver genoeg, en bovendien staan de bibliotheken vol met boeken over die vandalen. Nee. Ik wil dat je denkt aan **DE DONKERE MIDDELEEUWEN**. Het jaar 511 om precies te zijn, precies in het midden van de donkere middeleeuwen, waardoor het misschien wel het donkerste jaar in de hele geschiedenis was.

In de donkere middeleeuwen (of: de vroege middeleeuwen) was het niet echt altijd donker (zoals de winters op IJsland) maar we noemen het zo, omdat niemand ECHT weet wat er in die tijd gebeurde. Er werd niets opgeschreven en er werden geen foto's gemaakt (duh). De donkere middeleeuwen was een tijdperk vol moeilijkheid, mysterie en, heel belangrijk, magie.

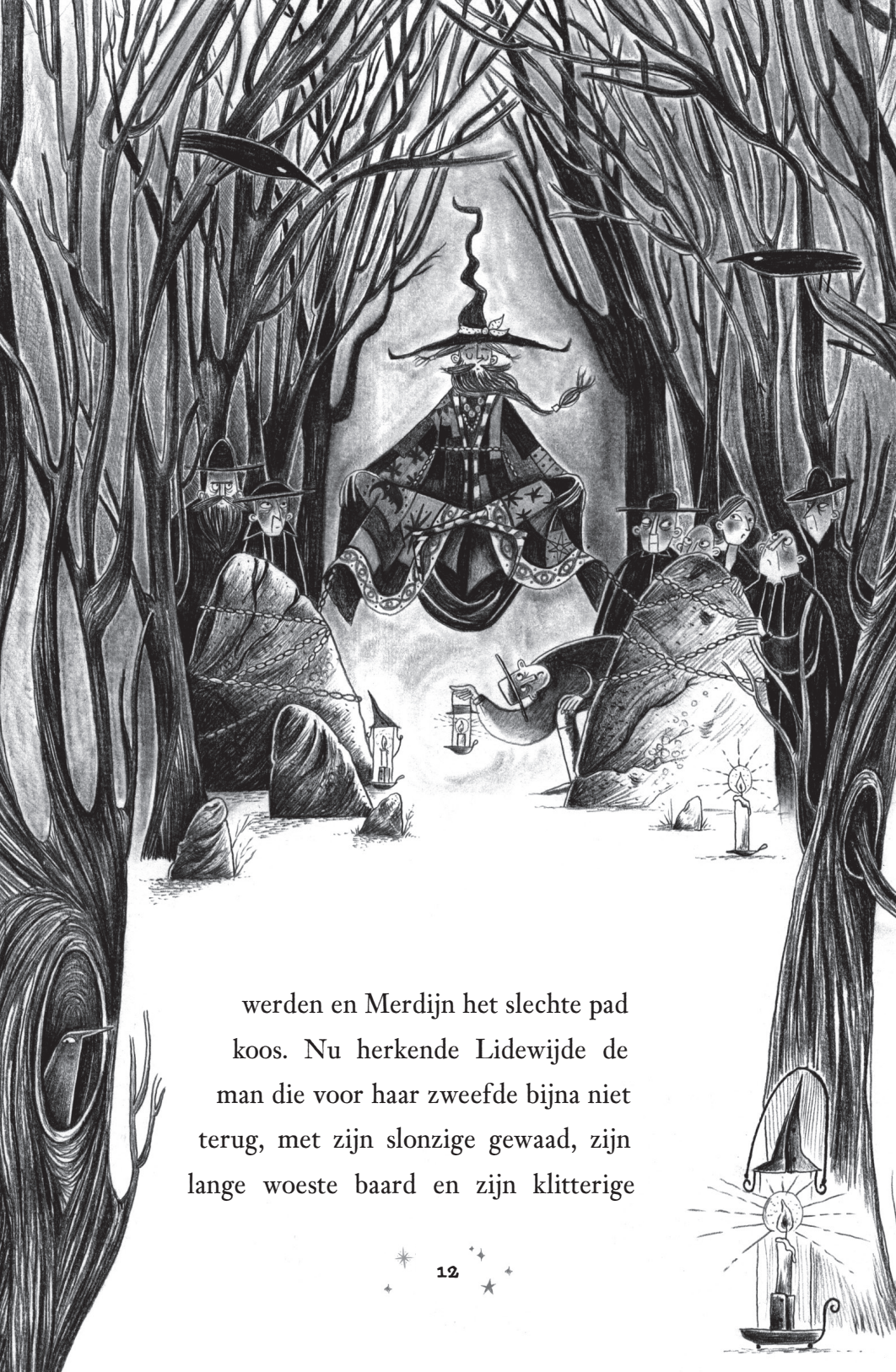
Nu dat duidelijk is, kan ik je alvast vertellen dat, op een mooie lenteavond in 511, koning Paul en zijn raadsheren bijeen waren gekomen op een open plek in het bos vlak bij Haakse Veer – een plek die nu we nu kennen als winkelcentrum Ouweput, vlak bij Stompford, net voorbij de snelweg – om een beruchte misdadiger terecht te stellen. Het bos zag er toen nog heel anders uit. Er stonden nog heel grote bomen. Het was een indrukwekkend gezicht, vooral wanneer de zelfgemaakte lantaarns van het hof er flakkerende schaduwen op wierpen.

Er was een menigte van wel tweehonderd man op komen dagen om naar het spektakel te kijken. De geur zou voor moderne neuzen ondraaglijk zijn geweest: zelfs de rijke mensen gingen vaak maandenlang niet in bad, en het publiek bestond vooral uit boeren, en die gingen eigenlijk nooit in bad. Ze stonden te dringen en moesten op hun tenen staan om te zien wat er gebeurde. Je moet je voorstellen dat er in die tijd nog geen televisie was, of laptops of iPads. Voor de lokale bevolking was dit net zoiets als naar de bioscoop gaan. Sommigen hadden zelfs snacks meegenomen. Geen popcorn natuurlijk, maar gerookte varkenssnuit en gepekeld eieren. Een rechtszaak van zo'n beruchte crimineel was net zo spannend als een actiefilm. En bovendien was het in 3D.

‘Wij vragen de verdachte uit zijn zetel te komen!’ bulderde de ceremoniemeester.

De menigte riep ‘oeh’ en ‘aah’ toen de verdachte inderdaad uit zijn zetel kwam, maar niet zoals ze hadden gedacht! Hij zweefde namelijk omhoog, in een kleermakerszit, tot hij zich ongeveer twee meter boven de grond bevond. Hij zat vast aan kettingen die weer vastgemaakt waren aan een gigantische kei. Ze trokken strak met een ijzingwekkend geluid: **KLING!** En daar zweefde hij dan, de beroemde boef, als een menselijke ballon op een verjaardagsfeestje. Hij had zijn ogen gesloten en er speelde een ondeugende glimlach rond zijn modderige lippen. Hij leek net een jongetje dat wist dat hij iets stouts had gedaan, maar er geen spijt van had. Dit is de held – of beter gezegd, de antiheld – van ons verhaal. Zijn naam? Die heb je vast al wel gelezen op de voorkant van dit boek, maar voor het geval je het hebt gemist, zijn naam is... Merdijn de Wilde.

Koning Paul en zijn raadsheren schudden hun hoofden. Ze hadden gehoopt dat de aanwezigheid van Lidewijde – de dochter van de koning – er misschien voor kon zorgen dat Merdijn zich netjes zou gedragen. Die twee waren namelijk bevriend geweest op de Alchemie Academie (toverschool, zoals wij dat zeggen) totdat ze volwassen

werden en Merdijn het slechte pad
koos. Nu herkende Lidewijde de
man die voor haar zweefde bijna niet
terug, met zijn slonzige gewaad, zijn
lange woeste baard en zijn klitterige

haren versierd met steentjes en bedeltjes. Hij leek eerder een piraat dan een tovenaar.

‘Ik presenteert u, de aanklager: Jeremiah Jerabo,’ bulderde de ceremoniemeester.

De glimlach verdween meteen van Merdijsns gezicht. Jeremiah Jerabo had ook op de Alchemie Academie gezeten, maar Merdijn had heel andere herinneringen aan hem dan aan Lidewijde.

Lidewijde was in die tijd Merdijsns beste vriendin en vertrouweling geweest. Jerabo, aan de andere kant, was een jaloerse klikspan. Elke keer dat Merdijn met iets leuks op de proppen kwam, zoals de appel van de leraar veranderen in een kikker net toen die een hap wilde nemen, lapte Jerabo hem erbij. En moest je hem nu eens zien, hij was weer aan het klikken bij de leraar! Behalve dat het deze keer geen leraar was, maar de koning, en er stond meer op het spel dan een tik op zijn vingers.

Jerabo stapte zelfverze-

kerd op de raadsheren af en hij schraapte zijn keel alsof hij een toneelspeler was die op het punt stond om een belangrijke toespraak te houden. Zijn dikke blonde haar stond recht overeind en was in een puntje gekamd en hij had een sikje, waardoor hij op een ijshoortje leek.

‘Merdijn de Wilde!’ galmde hij gewichtig. ‘Ge wordt beschuldigd van verscheidene overtredingen van de Code van Alchemisten. Ge bennet een dief, een vandaal en een uitvreter die van geen ophouden wil weten. Niet iedereen wordt geboren met M-bloed...’

Deze bloedgroep komt je waarschijnlijk niet bekend voor, maar in die tijd was het heel gewoon. Het betekende eigenlijk gewoon dat je magische krachten had, en dus een tovenaar of heks was.

‘... en wie van zulke bloede is, moet zijn of haar gaven inzetten voor het goede, zoals ikzelf en Lidewijde doen. Maar gij, Merdijn de Wilde...’ Jerabo was nu flink op dreef – ‘gij bennet de **VERSCHRIKKELIJKSTE M** van allemaal – een **MAGIËR!**’

En gij bennet waarschijnlijk een beetje in de war door hoe ze praten. Nou, dit was vroeger heel normaal. Dus ge zorgt maar dat ge eraan wennet.

De menigte hield geschokt hun adem in bij het horen van het woord ‘magiër’. Sommigen werden licht in hun

hoofd, een paar mensen vielen flauw en er moest zelfs een dokter aan te pas komen. Een magiër is kortgezegd een slechte tovenaar, en dan nog duizend keer zo erg. Ze gebruiken hun magie alleen maar om chaos te veroorzaken.

‘Precies,’ siste Jerabo. ‘Hebbet gij daar wat tegenin te brengen, Merdijn de Magiër?’

Dit was het moment waarop Merdijn zich eigenlijk zou moeten verdedigen. Dit was het moment waarop hij ze had kunnen vertellen waar de gigantische rots die hij uit de eeuwenoude Magische Cirkel had gestolen was gebleven (hij had het gezicht van Lidewijde erin gehouwen en hem toen zo klein gemaakt dat hij in zijn zak paste). Hij had kunnen opperen dat het goud dat hij had gestolen uit de koninklijke oorlogskist er juist voor had gezorgd dat de koning geen oorlog kon voeren, en dat het dus eigenlijk een nobele daad was geweest. Hij had al zijn daden kunnen verklaren, maar het kon Merdijn eerlijk gezegd niet meer schelen wat de mensen van hem vonden. Dus liet hij zich langzaam zakken, zette zijn voeten op de grond en verkondigde met zijn diepe, krachtige stem:

**‘IK BEN MERDIJN DE WILDE!
MAGTIGSTE DER MAGIËRS!
VERWOESTER DER VIJANDEN!
ALLEN DIE MIJ KENNEN, KNIETEN
VOOR MIJ NEER!’**

's Werelds grootste middeleeuwse tovenaars Merdijn wordt wegens slecht gedrag verbannen naar de 21e eeuw.

Wanneer de twaalfjarige Roos en Merdijn elkaar ontmoeten, ontstaat er een bijzondere vriendschap. Roos leert de tovenaars over de wonderen van de moderne wereld. Zo ontdekt Merdijn dat een toilet geen wastafel is en dat je je gezicht er NIET in moet wassen. In ruil hiervoor vraagt Roos hulp bij het winnen van de talentenjacht op haar school.

Nu hoeft Roos hem alleen maar in de schuur te verstoppen zonder dat haar moeder het merkt.

Alles komt goed!
Toch...?

GESCHREVEN DOOR DE
SCENARIOSCHRIJVER VAN
O.A. DE PADDINGTON 2-FILM!

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

HUMOR
MAGIE
FAMILIE